

Весняні акорди

Ганна Черінь

Коли часом, як хмара сіра,
Думки оплутає зневіра
Й ніщо не йде на лад,
Виходжу у садок тоді я,
Де квіти сходять, як надія,
Де зелень — водоспад,

Де з форте в лагідне піяно
Своє кохання полум'яно
Виводять солов'ї,
А дятел, сівши на вільшині,
Кує вірші свої пташині
Не гірш, ніж я свої.

Тоненька й ніжна, як дитинка,
Здригнулась злякана билинка,
Мов збуджена зі сну...
Не бійся, я тебе не рушу:
Ти ж може виростеш на грушу,
Чи яблоньку рясну,

Ще не одну зустрінеш весну,
І долю всю, гірку й чудесну,
Доп'єш іще до дна.
Ти ж не сама: дивись — на грядці
Стебельця рівно стали в ряд ці —
То ж тільки я одна.

І люди тут. Юнак зелений
Кудись біжить, немов шалений!
Зловивши втікача,
І зачіпаючи навмисно,
Сміх розсипає, як намисто,
Струнке, в'юнке дівча.

Їм добре — добре і мені вже.
Разом із ними, сонце ніжить

Мене, птахів, комах...
Вслухайтесь в ці пісні і звуки:
В них більше знайдете науки,
Ніж в ста важких томах.

А щедре сонце лле проміння
На свіжі парості й коріння —
Кущам, квіткам, траві...
Хоч ні городу, ані саду —
Лиш вірші маю на розраду —
Й вони ростуть нові.

Такі ж зелені і весняні,
Такі ж нестримні й полум'яні —
Ростуть рядки мої.
Рости, життя! Джерела, грайте!
І про любов всю ніч співайте,
Щасливі солов'ї!